

– Onda će mnogi i čudni ljudi biti filozofi. Jer i svi oni, koji rado nešto gledaju, čini mi se, da su takvi zato, što rado uče, a osobito mi je čudno metati među filozofe one, koji rado slušaju, jer oni svojevolumno ne bi htjeli doći u takve razgovore i zabavu, ali kao da su iznajmili uši, da čuju sve korove, skaču okolo na Dionizove svetkovine i ne zakašnjaju ni na gradske ni na seoske. Svi ćemo dakle te i druge, koji rado uče takve stvari i sitna umijeća, zvati filozofima.

– Nipošto, nego nalik na filozofe.

– A koje zoveš pravima?

– One, koji rado gledaju istinu.

– I to je pravo; ali kako to misliš?

– Za drugoga nije to nipošto lako; ali za tebe mislim, da ćeš mi ovo priznati.

– Što?

– Da su lijepo i ružno dvije stvari po broju, budući da je jedno drugome protivno.

– Kako ne?

– Što ne, kad su dvije, svaka je za se jedno?

– Naravno.

– I o pravednom i o nepravednom, o dobru i o zlu, i o svim se pojmovima može isto reći, naime da je svaki za sebe jedan, ali da se svaki pričinja svuda kao mnoštvo radi sveze s činima, tjelesima i radi povezanost jednoga s drugim.

– Pravo veliš.

– Prema tome dakle dijelim napose one, koje si upravo sada spominjao, naime koji vole gledanja, umijeća i čina, a opet napose one, o kojima je govor i koje bi jedino pravo nazvao filozofima.

– Kako veliš?

– Oni, koji rado slušaju i gledaju, jamačno vole lijepe glasove, boje, oblike i sve, što se od toga stvara, ali njihov razum nije sposoban vidjeti i zavoljeti prirodu same ljepote.